

Kymmenykset vai jäätelöä?

Katy voisi maksaa sen takaisin myöhemmin, eikö vain?

Mikaela Wilkins

(Perustuu tositahtumaan)

Tämä kertomus tapahtui Yhdysvalloissa.

Katy ja hänen veljensä Christian asettivat pyöränsä Nurmikolle.

"Mennäänkö ostamaan kaupasta jäätelöä?" Christian kysyi.

"Joo!" Katy sanoi. Ulkona oli kuuma, ja pyöräily oli raskasta. Jäätelö kuulosti täydelliseltä!

Katy juoksi sisään. Hän löysi pienen pussin, jossa hän piti rahojaan. Kun hän avasi sen, hänen otsansa kurtistui. Hänellä ei ollut riittävästi rahaa jäätelöön.

Sitten hän vilkaisi hyllyllään olevaa rahapurkkia. Hän piti siellä kymmenysrahojaan annettavaksi piispalle. Siellä oli tarpeeksi rahaa jäätelöön!

Katy otti vähän rahaa kymmenyspurkistaan. Sitten hän ja Christian kiiruhtivat kauppaan ja valitsivat haluamansa jäätelöt. Katy tunsu hieman syyllisyyttä nuollessaan suklaajäätelötötteröään. Mutta hän ei ollut ottanut kovinkaan paljon rahaa. Hän voisi maksaa sen takaisin myöhemmin.

Muutamaa viikkoa myöhemmin Katy meni taas hakemaan jäätelöä. Hänellä ei vielääkään ollut riittävästi rahaa, joten hän otti vähän lisää kymmenyspurkistaan. *Maksan tämänkin takaisin*, hän sanoi itselleen.

Katy otti jatkuvasti rahaa kymmenyspurkistaan. Hän lupasi aina maksaa sen takaisin. Mutta kävi vaikeaksi muistaa, kuinka paljon hän oli ottanut. Eikä hänellä ollut riittävästi rahaa sen korvaamiseen.

Pian oli hänen perheensä kymmenyspuhuttelun aika. He tapaisivat piispa Leavittin. Hän kysyi heiltä jokaiselta, olivatko he maksaneet tädet kymmenykset kaikista sinä vuonna ansaitsemistaan rahoista.

Sinä sunnuntaina Katy laittoi loput kymmenysrahoistaan kirjekuoreen ja antoi sen piispalle. Mutta hän tiesi, ettei se riittänyt. Hänen vatsaansa väänäsi.

Myöhemmin Katyn perhe istui yhdessä piispa Leavittin toimistossa.

"Maksatko sinä tädet kymmenykset?" piispa Leavitt kysyi Christianilta.

"Kyllä!" Christian sanoi.

Katy kääntyi tuolillaan. Sopsisiko hänen sanoa, että hänkin maksaa tädet kymmenykset? Hän ei ollut vielä maksanut kaikkia kymmenyksiään, mutta hän aikoi maksaa!

"Maksatko sinä tädet kymmenykset?" piispa Leavitt kysyi Katylta.

Katy lasi katseensa. Olisi väärin valehdella.

"En", hän sanoi hiljaa. "Käytin osan kymmenysrahoistani jäätelön ostamiseen."

"Tiedän, että taivaallinen Isä on kiitollinen niistä kymmenyksistä, jotka maksoit. Ja kun teemme väärän valinnan, voimme tehdä parannuksen ja yrittää toimia paremmin." Piispa Leavitt hymyili Katylle. "Tiedän, että yrität jatkossa maksaa tädet kymmenykset."

Katy nyökkäsi. Hän halusi maksaa tädet kymmenykset!

Kun Katy seuraavan kerran ansaitsi rahaa, hän laittoi kymmenyspurkkiinsa 10 prosenttia. Sitten hän laittoi vähän lisää. *Riittääkö tämä korvaamaan sen, mitä otin?* hän mietti. Hän lisäsi vielä vähän kaiken varalta.

Mutta hän tunsu yhä syyllisyyttä. Ehkäpä hän voisi maksaa vielä enemmän kymmenyksiä, kunnes hänestä tuntuisi, että hän oli korvannut sen kaiken. Hän nojasi päätään käsiinsä.

Äiti tuli huoneeseen. "Mikä hätänä?"

Katy huokaisi. "En tiedä, kuinka paljon kymmenyksiä minun pitää maksaa, että voin korvata sen, minkä olin käyttänyt."

Äiti halasi Katya. "Olen iloinen siitä, että haluat korjata virheesi", hän sanoi. "Mutta joskus meidän pitää vain aloittaa siitä, missä olemme, ja yrittää uudelleen. Taivaallinen Isä antaa meille anteeksi, kun pyrimme parhaamme mukaan tekemään parannuksen."

Oliko se totta? Hänen kymmenysvirheensäkin?

Kun äiti lähti, Katy rukoili. "Taivaallinen Isä, olen pahoillani, etten maksanut täysiä kymmenyksiä. Haluan maksaa ne takaisin, mutta en tiedä, kuinka paljon olen velkaa. Annatko minulle anteeksi ja saanko aloittaa alusta ja yrittää uudelleen?"

Katy tunsu rauhaa. Tuntui hyvältä pyytää anteeksi. Hän tiesi, että taivaallinen Isä auttaisi häntä onnistumaan paremmin siitä lähtien! ●